

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งทำให้ชีวิตไม่ไร้ความหมาย

賢者の書

ยาสีซี คิตากาวะ

เจียน

กีนภาส พาหะนิชย์

แปล

มนุษย์มีชีวิตใหม่ได้หลายหน

คนเขลาเมื่อวานอาจจะมีชีวิตใหม่เป็นนักปราชญ์ในวันนี้ก็ได้
และทุกคนมีศักยภาพที่จะมีชีวิตใหม่ สิ่งที่เป็นแรงจูงใจ
อาจเป็นการได้พบกับคนคนหนึ่ง หรือได้พบกับหนังสือเล่มหนึ่ง
- ยาสีซี คิตากาวะ

การอ่านคือรากฐานที่มั่นคง

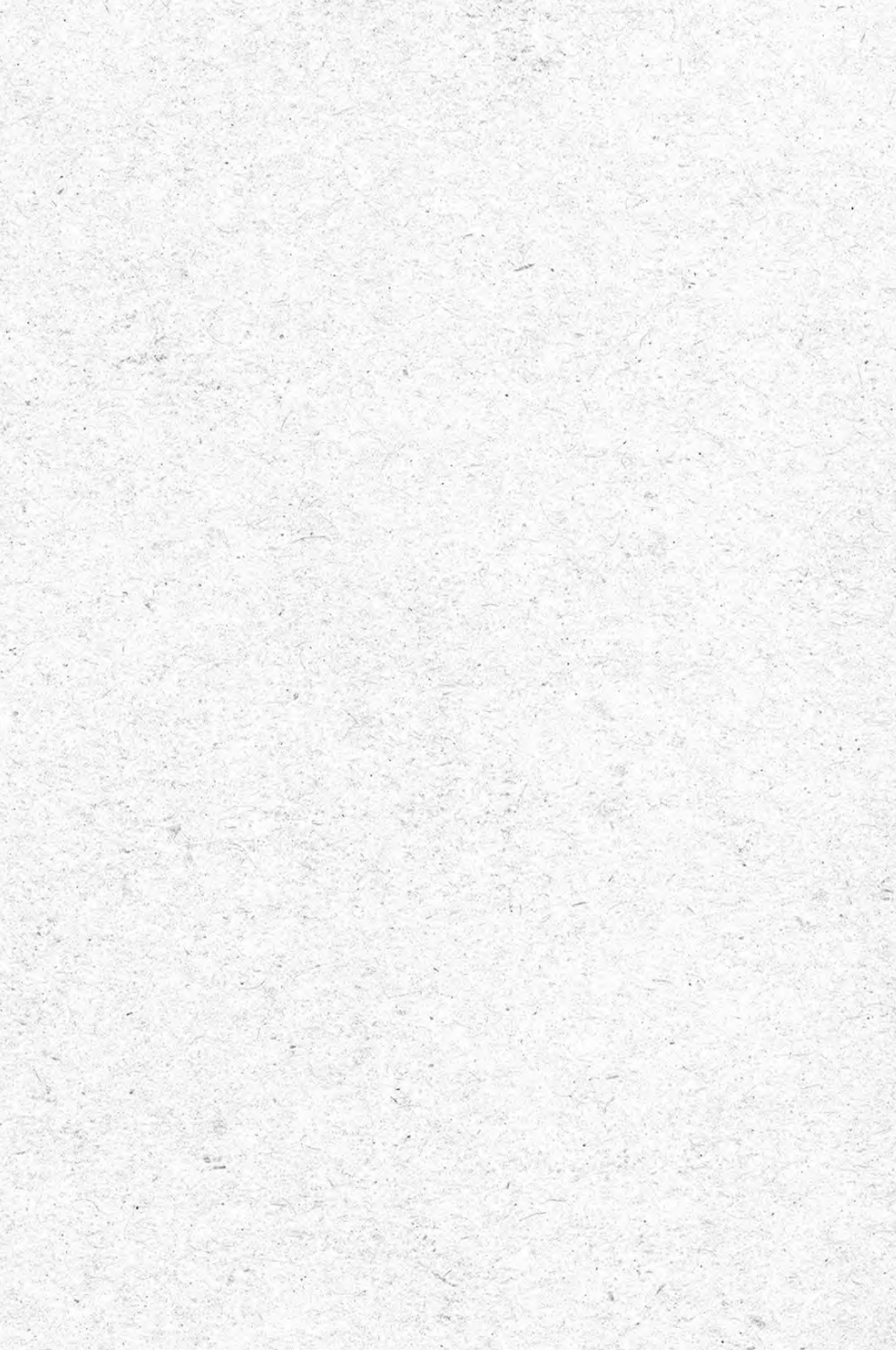

คำนำสำนักพิมพ์

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราต่างเคยมีเป้าหมายและได้รับความคาดหวังจากคนรอบข้างมากมาย ตอนยังเด็กเพียงอ่านหนังสือได้เร็วกว่าคนอื่นสักนิดก็แทบจะถูกเรียกว่าอัจฉริยะ พอโตขึ้นมาหน่อยก็ถูกคาดหวังว่าให้เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นนำ จากนั้นเมื่อได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยชั้นเลิศ ผู้คนก็คาดหวังให้คุณได้รับผลการเรียนอันเป็นที่เชิดหน้าชูตา จากนั้นก็เข้าทำงานในบริษัทใหญ่โตที่มั่นคง และเพื่อจะใช้ชีวิตที่ประสบความสำเร็จและมีความสุขยิ่งกว่าใคร เราต่างวิ่งไล่ตามสิ่งนั้นอย่างไม่ย่อท้อ เพราะเชื่อว่าเส้นทางนั้นกำลังนำเราไปสู่ปลายทางแห่งความสุข

แต่ทำไมถึงยังไม่มีความสุขกันนะ ทำไมถึงยังคั่งกังวล หวาดกลัว และโดดเดี่ยว ทำไมถึงยังไม่ประสบความสำเร็จ หรือบางทีสิ่งที่เราวิ่งไล่ตามมาตลอดอาจไม่ใช่คำตอบที่เรากำลังตามหา เราจะค้นเจอความสุขและความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่เคยให้เวลาตัวเองได้กำหนดนิยามของความสุขและความสำเร็จสำหรับตัวเองเลย

หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งทำให้ชีวิตไม่ไร้ความหมาย จะทำให้คุณกลับมาทบทวนนิยามของความสุขและความสำเร็จในชีวิตอีกครั้ง อะไรกันที่คุณกำลังไล่ตาม คุณอยากใช้ชีวิตแบบไหน และแท้จริงแล้วเป้าหมายในชีวิตของคุณคืออะไรกันแน่

ความคิดชั่วแสบ

อเล็กซ์ออกมาจากอาคารสถานีรถไฟแล้วรู้สึกเย็นยะเยือก จึงหยิบเสื้อสูทที่ถือรวมกับกระเป๋าในมือซ้ายขึ้นมาคลุมไหล่พลางออกเดินตามหาความทรงจำครั้งเก่าก่อนและสวนสาธารณะที่เป็นจุดหมายพร้อมเงยมองทิวทัศน์บ้านเมืองที่ผิดหูผิดตาไปมาก

ทั้งที่เป็นเวลากลางวันแต่ท้องฟ้ากลับมืดสลัว คงเพราะเมฆหนาที่ลอยต่ำปกคลุมทั่วฟ้า ดูราวกับสะท้อนห้วงอารมณ์ของอเล็กซ์ในขณะนั้น

เขาเดินอยู่ในเมืองที่ไม่ได้มาเยือนหลายปี แต่หัวใจกลับไม่ได้พองโตเลย อดแปลกใจไม่ได้ที่ตัวเองกลับมาเหยียบเมืองนี้อีกครั้ง ทั้งที่ไม่ได้มีความทรงจำดี ๆ กับที่นี่เป็นพิเศษ

“นี่ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี้กันนะ”

อเล็กซ์ไม่เข้าใจสิ่งที่ตัวเองทำแม้แต่น้อย คงไม่มีคำอื่นใดที่จะอธิบายสิ่งที่ทำได้ดีไปกว่าคำว่า “ชั่วแสบ” อีกแล้ว

เขาเคยอยู่เมืองนี้เป็นเวลาสามปี ตั้งแต่อายุ 14 ปี

ก่อนหน้านั้นเขาเคยย้ายไปอยู่ต่างแดนเนื่องจากพ่อไปทำงานที่นั่น แต่ไม่เคยมีช่วงเวลาไหนที่อเล็กซ์นับวันรอที่จะได้ย้ายบ้านอย่างใจจดใจจ่อทุกวันเท่ากับช่วงสามปีที่เขาอยู่ที่นี้อีกแล้ว

ก่อนหน้านั้น เด็กชายอเล็กซ์ออกไปเล่นนอกบ้านกับเพื่อนสนิท จนตะวันตกดินทุกวัน แต่พอย้ายมาอยู่ที่นี้ เขากลับต้องอยู่ตัวคนเดียว ตลอด

คงเป็นเรื่องของวัย ในเมืองชนบทอันแสนจะปิดกันแห่งนี้ เหล่าเด็กผู้ชายวัยเดียวกันที่สนิทกันอยู่แล้วจึงไม่เปิดโอกาสให้อเล็กซ์ แทรกเข้าไปได้ หรือพูดให้ถูกก็คือพวกเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ไม่ยอมให้คนนอกเข้ากลุ่ม

จากการย้ายบ้านมาหลายครั้ง อเล็กซ์ควรจะเชี่ยวชาญเรื่อง วิธีปรับตัวเข้ากับผู้อื่นแท้ ๆ แต่ปัญหาไม่ได้มีแค่เรื่องที่เขากำลังย่าง เข้าสู่วัยรุ่นเท่านั้น

ซ้ำร้ายยังมีปัญหาเรื่องภาษาเข้ามาอีก แม้พวกเขาจะเข้าใจ ภาษาอังกฤษที่อเล็กซ์พูด แต่อเล็กซ์กลับไม่เข้าใจภาษาเยอรมันที่ พวกเขาพูดสักนิด

ส่งผลให้อเล็กซ์ต้องอยู่โดดเดี่ยวตลอดสามปี

ตอนนี้เขากลับมาเยือนสถานที่ในความทรงจำอันขมขื่นเมื่อ หลายสิบปีก่อนอีกครั้ง เพื่อตามหาสวนสาธารณะที่เขาชอบไปทุกครั้ง เวลาอยากอยู่คนเดียว

ในช่วงชีวิตนี้ เขาไม่เคยคาดคิดจนถึงวินาทีนี้ว่าตัวเองจะต้อง กลับมาเยือนในที่ที่ตั้งปณิธานอย่างแรงกล้าไว้ว่าจะไม่มาเหยียบอีก เป็นครั้งที่สอง

ทว่าความรู้สึกที่ยังติดค้างในใจในระยะหลังมานี้ทวีความรุนแรง จนเขาไม่อาจควบคุมและนำพาเขามาถึงที่นี่

เมื่อวานไม่มีอะไรพิเศษ วันนี้ก็ควรจะดำเนินไปอย่างราบเรียบ เหมือนเคยแท้ ๆ

อเล็กซ์มีลูกสองคน คนหนึ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น อีกคนเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ระยะเวลาที่ผ่านมาเขาและลูก ๆ ไม่ได้ปรึกษาพูดคุยกันเลย ยิ่งลูกทั้งสองออกไปข้างนอกและมักจะกลับบ้านดึกจึงยิ่งแทบไม่ได้เห็นหน้ากัน นาน ๆ ครั้งทีลูกทั้งสองอยู่บ้าน พี่สาวกับน้องชายจะเร่งเสียงสเตอริโอเหมือนตั้งใจจะแข่งกัน บ้านจึงไม่ใช่สถานที่ที่อเล็กซ์จะสงบใจได้เลย

แนนซี่ ภรรยาของอเล็กซ์เป็นคนช่างพูด เธอไม่พูดแค่เวลากินกับนอน ราวกับเธอคิดเอาเองว่าถ้าหยุดพูดคงจะขาดใจตาย ที่จริงการพูดไม่ใช่เรื่องไม่ดี และเธอก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ก่อนแต่งงานแล้ว เพียงแต่ตอนนี้เรื่องที่เธอพูดไม่เหมือนเมื่อก่อน เมื่อก่อนเธอพูดแต่เรื่องที่ฟังแล้วชวนให้คิดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่น่ารัก แต่ทุกวันนี้เรื่องที่เธอพูดส่วนใหญ่ฟังแล้วไม่เจริญหู อย่างคำบ่นหรือการพาลใส่คนอื่น

พวกเขาทุกคนออกจากบ้านไปก่อนอเล็กซ์เสมอ

หลังจากทำอาหารมื้อเช้าให้ลูกทั้งสองและส่งไปโรงเรียนแล้ว แนนซี่จะรีบเตรียมตัวออกไปทำงาน เมื่อนั้นอเล็กซ์จะได้รับอนุญาตให้จมดิ่งอยู่กับความเงิบงันเพียงลำพัง เป็นลิบนาที่อันแสนสั้นเพียงช่วงเดียวในแต่ละวัน

เขาตัดทวงเวลาอันมีค่าที่ไม่มีใครรบกวนจนถึงวินาทีสุดท้ายก่อนออกจากบ้านเสมอ เพราะว่าเขาปรารถนาจะใช้เวลานั้นให้นานขึ้นอีก

แม้เพียงนาที่หรือวินาทีเดียวก็ตาม ส่งผลให้เขาต้องกึ่งวิ่งกึ่งเดินไปสถานีรถไฟจนเป็นภาพชินตา

เมื่อวานก็เช่นกัน เขาละเลียดเวลาที่ได้อยู่คนเดียวในบ้านจนจนเจียนจะเข้านอนสายจึงค่อยลือกประตูบ้านแล้วมุ่งหน้าไปบริษัท

อเล็กซ์เจอจดหมายหน้าตาเหมือนจดหมายโฆษณาโผล่ออกมาครึ่งซองจากตู้จดหมายหน้าบ้าน เขาไม่มีเวลานำจดหมายกลับเข้าไปวางในบ้านเลยคิดจะดันจดหมายลงไปในตัว แต่ถ้าวรจนมีใครกลับมาบ้าน จดหมายอาจจะเปียกฝน เขาตรวจดูจนแน่ใจแล้วว่าจดหมายจำหน่ายของถึงตน จึงเก็บจดหมายใส่ไว้ในกระเป๋าด้านหลังของเสื้อสูท แล้วเร่งฝีเท้าไปสถานีรถไฟ

เขายังไม่ได้เล่าให้ใครฟังว่าตัวเองอาจจะต้องลาออกจากงานบริษัทที่มีผลประกอบการไม่สู้ดี เนื่องจากเศรษฐกิจซบเซา บริษัทปลดพนักงานฟ้าผ่าหลายครั้ง ซึ่งเขาก็พยายามประคับประคองตัวให้อยู่รอดมาได้จนถึงตอนนี้ แต่เขาสังหรณใจว่าครั้งถัดไปคงเป็นตาของเขาแล้ว อเล็กซ์ไม่กินเส้นกับประธานคนใหม่ซึ่งสืบทอดตำแหน่งมาจากประธานคนก่อนซึ่งเป็นพ่อ ประธานหนุ่มที่อายุน้อยกว่าอเล็กซ์ถึงสองรอบคนนี้ประกาศกร้าวต่อหน้าทุกคนว่า สาเหตุที่ผลประกอบการย่ำแย่เป็นเพราะว่าพนักงานรุ่นปัจจุบันต้องมาตามล้างตามเช็ดสิ่งที่พนักงานรุ่นเก่าเคยทำได้ และยั้งตั้งตนเป็นศัตรูกับพนักงานเก่าผู้ซื่อสัตย์และเป็นที่โปรดปรานของประธานคนก่อน

บริษัทไม่ใช่ที่ทางสำหรับพนักงานรุ่นเก่าอย่างอเล็กซ์อีกต่อไปแล้ว งานสำคัญที่เขาเคยได้รับมอบหมายถูกทยอยเปลี่ยนไปให้พนักงานอายุน้อยทำครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนอเล็กซ์ก็กลับได้ทำงานจิปาละมากขึ้น

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ยอมลาออก เพราะเหตุผลบางอย่าง

อเล็กซ์ยังผ่อนบ้านไม่หมด แน่แน่นอนว่าไม่ใช่แค่นั้น เหตุผลสำคัญอีกข้อหนึ่งคือเขาคงไม่มีปัญญาหางานใหม่ที่ได้เงินเดือนละเยอะกว่านี้ได้แล้ว

ในเมื่อจะถูกไล่ออกอยู่แล้ว ก็ขอรับเงินเดือนไปเรื่อย ๆ จนกว่าวันนั้นจะมาถึงแล้วกัน หลังจากนั้นมันก็ช่วยไม่ได้ เขาคงต้องไปขายแรงงานที่ไม่เคยทำมาก่อน ไม่ก็ทำงานนั่งโต๊ะที่ได้เงินเดือนน้อยอย่างไม่มีความเสี่ยง เขาปลงตกและเผื่อใจยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นชะตากรรมของตัวเอง

เมื่อวานเขาก็รับงานใหญ่จากประธานหนุ่มโดยตรง

มันเป็นงานอันทรงเกียรติ การจัดเรียงจดหมายขอบคุณจากลูกค้าเมื่อปีที่แล้วตามวันที่ แยกตามหัวข้อและส่วนงาน เนื่องจากเขาทำคนเดียว จึงประเมินเวลาสั้น ๆ ว่าน่าจะใช้เวลาประมาณสามเดือน แต่เขารู้ดีกว่าใครว่าจดหมายที่จัดเรียงเสร็จแล้วจะถูกนำไปเก็บไว้ในตู้ที่เปรียบได้กับสุสาน ไม่มีใครได้เห็นมัน เพราะว่าเขาเองก็เคยสั่งให้พนักงานไม่เอาไหนทำงานนี้

ถ้าเขาได้ทำงานนั้นอยู่ในห้องคนเดียวก็คงจะมีทางรอดอยู่บ้าง แต่ประธานหนุ่มขอให้เขาทำงานนั้นท่ามกลางสายตาทุกคนในออฟฟิศ แม้แต่อเล็กซ์เองยังไม่เคยทำแบบนี้กับใครมาก่อน และไม่เคยมีใครโดนกลั่นแกล้งกันไต่ตั้ง ๆ ขนาดนี้มาก่อนด้วย

ช่วงเวลาที่คนอื่นว่าง อเล็กซ์จะกลายเป็นเป้าให้หัวเราะเยาะ ได้ยินเสียงคนซุบซิบลับหลังแว่วมาจากทั่วทุกสารทิศ ส่วนเวลาที่คนอื่นงานยุ่ง อเล็กซ์จะถูกลมองด้วยสายตาวิเศษยาแกมดูแคลนที่เขาได้นั่งทำงานสบาย ๆ อยู่คนเดียว

ทว่างานนี้ไม่ได้สบายเลยสักนิด

คุณเป็นงานพื้่นๆ แต่น่ารำคาญใจเอาเรื่อง เพราะถ้าไม่อ่านจดหมายให้ครบทุกตัวอักษรก็จะไม่รู้เลยว่าลูกค้าของคุณเรื่องอะไร และที่แย่กว่านั้น จดหมายบางฉบับที่เขาหลงอ่านไปเพราะคิดว่าเป็นจดหมายขอบคุณ แต่ตอนท้ายกลับเป็นจดหมายร้องเรียนที่ประกาศกร้าวว่าจะไม่ซื้อสินค้าของบริษัทอีก ซึ่งอเล็กซ์ต้องคัดแยกจดหมายพวกนี้ให้ถูกประเภทด้วย

หลังจากจัดเรียงจดหมายไปส่วนหนึ่ง อเล็กซ์ก็หยิบจดหมายขอบคุณจากแม่บ้านคนหนึ่งขึ้นมา จดหมายระบุชื่อเมืองชนบทในประเทศเยอรมนี ซึ่งชวนให้เขาโหยหาอย่างประหลาด

เขาเรียกความทรงจำเกี่ยวกับเมืองนั้นในซอกหลับอันไกลโพ้น มันคือความทรงจำเกี่ยวกับเมืองที่เขาไม่ได้นึกถึงแม้แต่น้อยมาหลายปีติด

“จริงสิ ถ้าเป็นที่นั่นละก็ ฉันจะได้อยู่ตามลำพังโดยไม่มีใครรบกวนได้แน่นอน ไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้ฉันก็อยากอยู่คนเดียว ฉันจำเป็นจะต้องมีเวลาที่เป็นของตัวเองจริงๆ”

พอคิดได้แบบนั้น อเล็กซ์ก็ร้อนรนจนนั่งไม่ติดอีกต่อไป

ภายในวันนั้นเอง เขายื่นใบลาพักร้อน หยิบหนังสือเดินทางในลิ้นชักโต๊ะทำงาน ทันทีที่เข้มนาฬิกาบอกเวลาเลิกงานก็ตรงดิ่งไปสนามบินโดยไม่แวะกลับบ้าน แล้วค่อยโทร.จากสนามบินไปบอกที่บ้านว่าต้องไปทำงานที่ต่างประเทศด่วน

ทุกคนที่บริษัทต่างคิดว่าอเล็กซ์คงจะไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว เหมือนคนอื่นๆ ที่เคยเจอชะตากรรมเดียวกัน แล้วก็หายไปอย่างถาวรกันทุกคน

แต่อเล็กซ์ไม่ได้คำนึงถึงอนาคตแม้แต่นิดเดียว
เขาแค่อยากอยู่คนเดียว

อเล็กซ์ถามทางแค่ครั้งเดียว

เพราะเขาเผลอมาตรงถนนใหญ่ที่ไม่เหลือเค้าเดิมในอดีตอยู่เลย
แต่เมื่อเข้าไปใกล้สวนสาธารณะมากขึ้นเท่าไร สภาพบ้านเมืองก็เริ่มซ้อนทับ
กับภาพในความทรงจำของเขามากขึ้นเท่านั้น ในที่สุดเขาก็มาถึงสวน
สาธารณะ

อเล็กซ์ไม่รู้จักชื่อสวนสาธารณะแห่งนี้ ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าที่นี่มีชื่อเรียกหรือเปล่า หรือจริงๆ แล้วที่นี้เป็นสวนสาธารณะ
หรือเปล่า เขาก็ยังไม่แน่ใจ

ที่นี่ถูกโอบล้อมด้วยผืนป่าทั้งสามด้าน คือทิศใต้ ทิศตะวันออก
และทิศตะวันตก โดยไม่มีเส้นแบ่งเขตระหว่างป่ากับสวนสาธารณะ
มีเพียงทิศเหนือเท่านั้นที่ติดกับตัวเมือง พื้นที่ส่วนใหญ่ยังคงสภาพ
ธรรมชาติเอาไว้ มีเพียงทางเดินเล่นที่สร้างไว้รอบบึงและม้านั่งที่ตั้ง
อย่างไว้ระเบียบตามทางเดินนั้น จึงพอกล่อมแกล้มเรียกที่นี้ว่าเป็น
สวนสาธารณะได้

ตอนที่อเล็กซ์มาถึง ที่นี่ก็แทบจะไร้เงาผู้คนตามคาด นอกจาก
เขาแล้วมีเพียงชายชราแค้นคนเดียวนั่งอยู่บนม้านั่งตรงข้ามบึง อเล็กซ์
หย่อนกายลงบนม้านั่งตัวเดิมที่เขาเคยจงเป็นที่ประจำไว้ตั้งแต่เด็ก

ทิวทัศน์ที่เห็นไม่ได้ต่างจากเมื่อก่อนเลยแม้แต่หย่อม จนนเขาารู้สึก
ว่าเวลาเหมือนหยุดนิ่งและถูกภาพลวงตาธาดำโถมเข้าใส่ว่ามีแค่ตัวเขาเอง
ที่แก่ชรา ลมเย็นๆ พัดมาเป็นระยะทำให้เกิดระลอกคลื่นบนผิวน้ำในบึง
ไปไม่ตกเขียวขจีบนต้นไม้ นานาพรรณในป่าก็พากันเสียดสีส่งเสียง

บรรเลงเพลงรีนอร์มย์สบายหู

“อา ไม่คิดเลยว่าจะมีวันที่ฉันจะคิดว่าที่นี่เป็นสถานที่พิเศษสุด
ได้อย่างนี้”

อเล็กซ์รับรู้ถึงความมหัศจรรย์ของชีวิต

ทันใดนั้น เมฆหนาที่ลอยต่ำก็แยกออกจากกัน แสงอาทิตย์
สาดลงมายังผืนป่า ลำแสงเส้นหนึ่งพุ่งตรงลงไปในพื้นที่ตะวันตก
เฉียงใต้ ประหนึ่งดาบยาวคมกริบที่ทิ่มลงมา เกิดเป็นภาพทึงดาม
ตั้งจินตนาการจนไม่อาจหาถ้อยคำใดมาพรรณนาได้

ภาพนั้นถูกประทับแน่นไว้ในสมองของอเล็กซ์

“อา...”

ในวินาทีที่เขาหลุดปากอุทานด้วยความชื่นชม แสงนั้นก็พลัน
หายลับไปหลังก้อนเมฆ เหล่าเมฆเปลี่ยนรูปร่างและเคลื่อนที่ไปพร้อม
สายลม

ขณะที่อเล็กซ์กำลังเหม่อมองป่าที่รับแสงสวยเมื่อครู่ที่อยู่นั้น
ก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งเดินออกมา เมื่อมองจากไกล ๆ ดูเหมือนเด็ก
คนนั้นจะไม่ใช่คนแถบนี้ เพราะหน้าตาไม่เหมือนชาวเยอรมันอย่าง
แน่นอน แต่ค่อนข้างเอเชียตะวันตกหรือเอเชียใต้เสียมากกว่า
เด็กคนนั้นสะพายกระเป๋าใบใหญ่พาดบ่า พอเดินมาใกล้ อเล็กซ์ก็
เห็นว่าเด็กคนนั้นสวมรองเท้าขาดวินจันจินตนาการไม่ออกเลยว่าเคย
ใส่เดินรอนแรมมาไกลขนาดไหน ถึงได้มีสภาพยับเยินเช่นนี้

เด็กชายเดินดุ่ม ๆ มาหา ที่แรกอเล็กซ์มองเด็กชายด้วยสายตา
ว่างเปล่า แต่วินาทีต่อมากลับสับสนอย่างบอกไม่ถูก

อเล็กซ์คิดว่าเด็กชายจะเดินผ่านเขาไป แต่ผิดคาด เด็กชายกลับ

มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าแล้วหย่อนกายนั่งบนม้านั่งข้างอเล็กซ์ทันที

อเล็กซ์รู้สึกเหมือนเด็กชายยี่มติด ๆ แค่อครั้งเดียว แล้วจงใจเลือกนั่งข้างอเล็กซ์โดยไม่พูดไม่จา ทั้งที่บริเวณนั้นยังมีม้านั่งว่างอีกตั้งเจ็ดตัว แต่เด็กชายกลับเจาะจงเลือกนั่งตรงนี้เสียอย่างนั้น แถมอเล็กซ์ยังเห็นอีกด้วยว่าเด็กคนนั้นตรงดิ่งมาโดยไม่ลังเลเลยด้วยซ้ำ

อเล็กซ์ชะงักจนลืมหายใจไปแวบหนึ่ง แต่ตั้งสติขึ้นได้ว่าต้องทักทายตามมารยาทในฐานะผู้ใหญ่ เลยหันไปคุยกับเด็กชายก่อน

“สวัสดี”

เด็กชายจ้องอเล็กซ์เขม็งด้วยแววตาเป็นประกายแห่งความอยากรู้อยากเห็น เขาถอดหมวกอย่างนอบน้อมที่สุดโดยทิ้งจังหวะให้ซ้ำกว่าปกติไปหนึ่งจังหวะ ก่อนจะเริ่มแนะนำตัวเองอย่างสุภาพพร้อมรอยยิ้ม

“สวัสดีครับ ผมชอาติดครับ”

การพบกัน

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ ชาอิด ฉันชื่ออเล็กซ์ เธอมาจากที่ไหนล่ะ”

“ผมมาจากแดนไกลครับ”

“แดนไกลไหนหรือ แล้ว...นี่เธอมาคนเดียวหรือ”

ชาอิดไม่ตอบ สองมือยังกำหมวกแน่นพลางจ้องอเล็กซ์เขม็งเหมือนเดิมอยู่อย่างนั้น กระทั่งอเล็กซ์ทนความเจ็บปวดต่อไปไม่ไหวแล้ว อ้าปากจะถามอีกครั้งนั่นเอง

“เธอ...”

“เอ่อ...”

อเล็กซ์ยังคำพูดไว้พร้อมส่งสายตาสับสนุนให้ชาอิดพูดต่อ
ชาอิดพูดต่อ

“คือว่า...คุณคือนักปราชญ์คนสุดท้ายคนนั้นหรือเปล่าครับ”

อเล็กซ์ถึงกับอึ้งจนทำอะไรไม่ถูก จนเผลออ้าปากค้าง
เด็กคนนี้พูดเรื่องอะไรของเขาทั้งนั้น

ชาอิดถามต่อ

“ผมได้ยินมาจากนักปราชญ์คนที่แปดว่า วันนี้ นักปราชญ์คนสุดท้ายจะโผล่มาที่ม้านั่งตัวนี้ในสวนสาธารณะแห่งนี้ ผมเลยมาที่นี่ คุณคือนักปราชญ์คนที่เก้า ซึ่งเป็นนักปราชญ์คนสุดท้ายคนนั้นใช่ไหมครับ”

เด็กชายถามคำถามเดิมอีกครั้ง

แม้เด็กชายคนนี้จะพูดจาพิลึกพิลั่นเพียงใด แต่อเล็กซ์คิดว่าเขาจำเป็นต้องตอบคำถามของเด็กชาย

“ฉันชื่ออเล็กซ์ โมลต์มันน์ ฉันต้องขอโทษด้วยนะที่ฉันไม่ใช่
นักปราชญ์ที่เธอกำลังตามหา หากจะให้พูดละก็ ฉันจัดว่าเป็นคนโง่
ด้วยซ้ำ”

ซาอิดสูดหายใจเต็มปอดแล้วระบายลมหายใจพรวดจนหมด
ในคราวเดียว ท่าทางตึงเครียดก่อนหน้านี้หายไประวากับเป็นเรื่องโกหก
และคล้ายจะคลายไหล่ที่เกร็งจนยกสูงอยู่เมื่อครู่จนลงมาอยู่ในระดับ
ปกติด้วย

“กะแล้วเชื่อว่าไม่ใช่...คือว่า...ผมไม่ได้หมายความในทางไม่ใช่
นะครับ...ขอโทษครับ เพราะตอนที่ผมเจอนักปราชญ์คนก่อนๆ ความ
รู้สึกของผมจะบอกว่าต้องเป็นคนนี้แน่ๆ...แต่สำหรับคุณ เออ ไม่ใช่
แบบนั้นนะครับ ผมมาถึงก่อนเวลานัดเล็กน้อย ก็เลยเจอ...”

อเล็กซ์วางมือบนไหล่เด็กชายเบาๆ เมื่อได้เห็นสีหน้าที่ผสมปนเป
กันระหว่างความผิดหวัง ความโล่งใจ และความประหม่าจนทำตัวไม่ถูก

“ไม่เป็นไรหรอก ซาอิด ฉันก็แค่คนคนหนึ่งที่ย่างไกลจากคำว่า
นักปราชญ์จริงๆ นั่นละ”

อเล็กซ์ว่าแล้วยิ้มให้

อเล็กซ์เริ่มสนใจซาอิด เด็กชายผู้เต็มไปด้วยปริศนาคนนี้ แม้
สิ่งที่ซาอิดพูดจะดูหลุดโลกและไม่มีการเกริ่นนำใด ๆ แต่อเล็กซ์กลับ
ไม่แคลงใจเลยสักนิดว่าเด็กคนนี้จะพูดเล่นหรือตั้งใจจะกวนโมโหเขา
แววดตาเป็นประกายและสีหน้าสดใสเปิดเผยของเด็กชายบ่งบอกชัดเจนว่า
เด็กคนนี้ไม่ใช่คนประเภทนั้น

อเล็กซ์อยากคุยกับซาอิดจนเก็บความรู้สึกไว้ไม่อยู่

“ซาอิด เธอมาที่นี่เพียงเพื่อจะเจอนักปราชญ์ฉันหรือ”

“ใช่ครับ ผมเดินทางเพื่อจะทำให้ตำรานักปราชญ์ที่คุณตาให้ผม มาเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ แล้วมอบให้นักปราชญ์คนสุดท้าย ผมรอนแรมมานานและเจอนักปราชญ์ทั้งแปดคนแล้ว ในที่สุดตำรานักปราชญ์ก็ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้วครับ”

ซาอิดพูดพลางค่อยๆ หยิบหนังสือเก่าเล่มใหญ่ออกมาจากกระเป๋า

ซาอิดประคองพร้อมยื่นหนังสือเล่มนั้นให้อเล็กซ์ ซึ่งอเล็กซ์ก็ใช้สองมือรับหนังสือด้วยความรู้สึกประหม่าและเกรงขาม ก่อนนำมาวางไว้บนตัก

หนังสือเล่มนั้นหุ้มปกไว้แข็งแรง บนนั้นปรากฏชื่อเรื่องชัดเจนว่า “ตำรานักปราชญ์”

ได้นั้นสลักข้อความไว้เพียงบรรทัดเดียวว่า

‘การเดินทางที่จะทำให้คุณเป็นยอดนักปราชญ์ ผู้ที่จะครอบครองความสำเร็จทั้งปวงได้’

หนังสือเล่มนั้นเข้าเล่มด้วยปกไม้ ตรงกลางปกมีช่องบุ่มรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ดูเหมือนจะเอาไว้ฝังอะไรบางอย่าง

มองผาดเดี๋ยวก็รู้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ของที่เพิ่งทำขึ้นมาเมื่อวันสองวันนี้ แต่มีร่องรอยของการผ่านมานานนับทศวรรษ ดีไม่ดีอาจจะถูกส่งต่อกันมาหลายศตวรรษด้วยซ้ำ

อเล็กซ์สอดนิ้วหัวแม่มือเข้าไปใต้หน้าปกเตรียมจะเปิดแล้วหันไปมองซาอิด

ซาอิดซึ่งมองอเล็กซ์อยู่แล้วพยักหน้ายิ้ม ๆ คล้ายจะบอกว่าเชิญเปิดดูได้เลย

อเล็กซ์ลองเปิดใจเปิดตำรานักปราชญ์ที่เด็กชายปริศนาผู้บอกว่าตัวเองกำลังตามหานักปราชญ์ยื่นให้ เขาเปิดหนังสือเล่มนั้นออกด้วยความรู้สึกกริ่งเกรงและหวาดหวั่น

“...”

ซาอิดยิ้มแป้นมองอเล็กซ์

“...ซาอิด เมื่อก็เธอบอกว่าตำรานักปราชญ์เล่มนี้ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่ว่าในนี้ไม่มีอะไรเขียนอยู่เลยนี่นา มันคือกระดาษเปล่าทั้งเล่มเลยนะเนี่ย”

ซาอิดยกฝ่ามือขึ้นเพื่อหยุดคำพูดอเล็กซ์ เขาแม้ริมฝีปากกลางพลางส่งยิ้มอย่างซุกซน แล้วล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าอีกครั้ง ในจังหวะนั้นเอง อเล็กซ์เห็นเหมือนมีแสงสีขาวอมฟ้าลอดออกมาจากกระเป๋าแวบหนึ่ง แต่เขาอาจจะคิดไปเองก็ได้

ซาอิดค่อย ๆ ซักมือออกมาจากกระเป๋า ในมือนั้นกำจิกชอว์ไว้หลายชิ้น

“นั่นอะไรหรือ”

“สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่จะทำให้ตำรานักปราชญ์เสร็จสมบูรณ์ครบนักปราชญ์ทั้งเก้ามีจิกชอว์คนละชิ้น และจะมอบจิกชอว์ให้ผมเพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่าผมได้รับคำสอนจากนักปราชญ์แต่ละคนแล้ว ผมเจอนักปราชญ์มาแล้วแปดคนและได้รับจิกชอว์มาแปดชิ้นครับ”

ซาอิดอธิบายพร้อมปิดตำรานักปราชญ์บนตักอเล็กซ์ จากนั้นบรรจงใส่จิกชอว์ชิ้นหนึ่งลงในช่องบุ้มนบนหน้าปกจนเข้าล็อกพอดี พลังพูดว่า

“เมื่อผมใส่จิกชอว์ที่ได้รับมาลงในช่องนี้ของตำรานักปราชญ์

คำสอนที่ผมได้รับมาจากนักปราชญ์คนนั้น ๆ จะปรากฏขึ้นในเล่มครับ”

พริบตาที่จึกซอว์ลงล็อกกับรอยยิ้ม หน้าปกหนังสือก็เปล่งแสงจ้าจนอเล็กซ์ตาพร่ามัว ตำรานักปราชญ์สั้นพับ ๆ บนตักอเล็กซ์พร้อมกับเกิดลมแรงพัดออกมาจากหนังสือ

เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วครู่เดียว และในวินาทีถัดมาบรรยากาศก็กลับสู่ความสงบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ผิวน้ำในบึงนิ่งสนิทไร้รอยกระเพื่อม แม้แต่ใบไม้ก็ไร้ซึ่งเสียงเสียดสีกัน

ขณะที่อเล็กซ์หันซ้ายหันขวาด้วยความงุนงงว่าเกิดอะไรขึ้น ชาอิดก็สะกิดข้อศอกอเล็กซ์เบา ๆ สองสามทีเพื่อเรียกสติ

“คุณอเล็กซ์ครับ”

เมื่ออเล็กซ์ดึงสติกลับมาได้จึงหันไปมองชาอิด

เด็กชายพยักหน้ายิ้ม ๆ เหมือนเมื่อครู่นี้ คล้ายจะบอกว่าให้อเล็กซ์ลองเปิดดูอีกหน

อเล็กซ์ไต่ยิบเสียงหัวใจตัวเองเต้นโครมครามอยู่ในอก ขณะค่อย ๆ เปิดหน้าปกหนังสือเล่มนั้นอีกครั้ง

“นะ...นี่มัน...”

อเล็กซ์ตะลึงงัน ไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองขณะพลิกหน้ากระดาษแผ่นแล้วแผ่นเล่า

สิ่งที่ปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษนั้นคือเรื่องราวระหว่างชาอิดกับนักปราชญ์คนหนึ่งที่ถูกร้อยเรียงไว้อย่างประณีต

“เรื่องแบบนี้...”

อเล็กซ์ตกใจจนพูดไม่ออก มือไม้สั่นเทา ชายวัยกลางคนทำได้เพียงพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อย ๆ ด้วยแววตาตื่นตระหนก ชาอิดจึงเริ่ม

เล่าเรื่องราวต่อ

“วันนี้ผมจะได้เจอนักปราชญ์คนสุดท้ายที่นี่ครับ หากนักปราชญ์คนสุดท้ายอ่านเรื่องราวที่ผมเขียนรู้มา และยอมรับว่าผมเติบโตอย่างเหมาะสมจนคู่ควรที่จะเป็นยอดนักปราชญ์ผู้คว้าความสำเร็จทั้งปวงได้ และนำพาความสุขให้ผู้คนได้ ผมจะได้รับจึกชอวรีชั้นสุดท้าย และจะได้ครอบครองวิชัน¹ ของตัวเองในที่สุดครับ

“และเมื่อตำรานักปราชญ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์จนทำให้ผมได้วิชันของตัวเองแล้ว ผมก็จะส่งมอบหนังสือเล่มนี้คืนให้นักปราชญ์คนสุดท้าย เมื่อนั้นการเดินทางของผมก็จะจบลง และผมจะเริ่มชีวิตใหม่ในฐานะยอดนักปราชญ์ที่จะมุ่งหน้าไปสู่อนาคตอันแสนชัดเจนของผมครับ”

อเล็กซ์ถามอย่างตื่นเต็นว่า

“นักปราชญ์...ที่เธอเรียกວ่านักปราชญ์คนสุดท้ายจะมาที่นี่จริง ๆ หรือ”

“นักปราชญ์คนที่แปดบอกไว้แบบนี้ ผมคิดว่าต้องใช่แน่ ๆ ครับ”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันก็จะขอพบปะพูดคุยกับนักปราชญ์คนสุดท้าย และขอรับคำสอนต่าง ๆ ไปพร้อมเธอด้วยจะได้ไหม”

“ผมคิดว่าน่าจะได้นะครับ แต่ผมตัดสินใจเรื่องนี้เองไม่ได้ เพราะนักปราชญ์ต่างหากที่ต้องตัดสินใจครับ คุณลองเอ่ยปากขออนุญาตเขาด้วยตัวเองดูนะครับ”

ถ้าในโลกนี้มีนักปราชญ์อยู่จริงและกำลังเดินทางมาที่นี่จริง ๆ อเล็กซ์ก็มีเรื่องอยากจะถามมากมายก่ายกอง โดยเฉพาะคำถามที่ว่า

---

¹ Vision ที่แปลว่าวิสัยทัศน์

เขาคงจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางไหนดี

แท้จริงแล้ว อเล็กซ์ควรจะทำอย่างไรกันแน่ ถึงจะนำพาชีวิตนี้ไปสู่ทางที่ดีได้ สำหรับชีวิตที่กำลังหลงทางอย่างหนักในตอนนี้อ คำแนะนำของนักปราชญ์ถือเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นอเล็กซ์จึงอยากเจอนักปราชญ์และฟังคำสอนจากนักปราชญ์ให้ได้

ฉันอยากรู้ว่า ต่อไปนี้จะต้องใช้ชีวิตอย่างไรดี

ขณะที่อเล็กซ์จมดิ่งอยู่ในความคิดตัวเองอยู่นั้น ซาอิดก็อ้าปาก หาวหวิดใหญ่พลางบิดขี้เกียจสุดตัว แล้วพูดว่า

“คุณอเล็กซ์ครับ ผมเดินมาทั้งวันแล้ว เลยอยากขอหลับสักงีบ จะเป็นอะไรไหมครับ เพราะยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด นะครับ”

“ได้สิ แต่รีบเก็บของสำคัญขนาดนี้ลงกระเป๋าก่อนเถอะ เดียวใครมาเห็นเข้าจะแย่งเอาล่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะว่าผมจะฝากให้คุณช่วยดูแลให้หน่อย นะครับ”

ซาอิดว่าแล้วบรรจงใส่จี้คอว์ที่เหลืออีกเจ็ดชิ้นลงในกรอบจนเหลือแค่ช่องเดียว พริบตานี้ เกิดแสงสว่างจ้าและลมกระโชกแรง เจ็ดครั้งก็พัดโหมเข้ามาในคราวเดียวจนอเล็กซ์ลืมตาไม่ขึ้น

เมื่อความปั่นป่วนนั้นสงบลงและอเล็กซ์ลืมตาขึ้น ก็เห็นซาอิด ดึงหมวกลงมาปิดหน้าพร้อมล้มตัวลงนอนบนม้านั่งเรียบร้อยแล้ว

“ซาอิด เธอไม่ควรจะไว้วางใจคนอื่นมากเกินไปนักหรอกนะ ในโลกนี้นะ มันมีเรื่อง...”

ขณะที่อเล็กซ์เตือนด้วยความหวังดี ซาอิดก็พูดแทรกขึ้นมา

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมรู้ดีว่าคุณไม่ใช่คนประเภทที่จะหอบสิ่งนี้

หนีหายไปไหน ไม่งั้นผมคงไปจากตรงนี้และหนีไปหามุมสงบเงียบเพื่อนอนพักผ่อนเพียงลำพังแล้วละครับ”

อเล็กซ์ตัดสินใจไม่พูดสิ่งที่ค้างอยู่ เขาคิดว่าเด็กชายคนนี้นឹងจะรู้อะไรหลายอย่างที่เขารู้ อเล็กซ์จึงหนังสือในมือก่อนจะอ้าปากค้างเหมือนจุกคิดอะไรขึ้นมาได้กะทันหัน เพราะว่ามีเรื่องหนึ่งที่เขาต้องถามให้รู้เรื่องก่อนที่ซาอิดจะหลับ

“ซาอิด คือ...จะเป็นอะไรไหม ถ้าฉันจะขออ่านตำรานักปราชญ์เล่มนี้”

ซาอิดตอบเร็วผิดคาด

“ได้แน่นอนครับ เพราะว่าไม่มีกฎหมายให้คนอื่นอ่านตำรานักปราชญ์ระหว่างการเดินทางครับ”

เด็กชายตอบแล้วผล็อยหลับไป

อเล็กซ์จึงนั่งไปที่หน้าปกหนังสือบนตักอยู่ครู่ใหญ่

ชายชราที่อยู่อีกฝั่งของบึงหายไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

ป่าทอดยาวสุดลูกหูลูกตา น้ำในบึงไม่ไหวติง เมฆลอยต่ำ ม่านงัวตัวอื่นปลอดภัยคน ลมพัดเอื่อยๆ หนังสือหนึ่งเล่มกับเด็กชายปริศนาที่นอนหลับอยู่ข้างๆ ณ ขณะนั้นสิ่งเหล่านี้คือโลกของอเล็กซ์

อเล็กซ์ไม่สนใจแล้วว่าตอนนี้จะเป็นเวลาอะไรและจะเกิดอะไรขึ้นที่สำคัญกว่านั้น เขารู้สึกแล้วว่าตัวเองต้องลงมือทำสิ่งหนึ่งเท่านั้น นั่นคือ “อ่านหนังสือเล่มนี้ซะ” เขามุ่งมั่นขึ้นมาทันที

แต่ต่ออเล็กซ์ก็พยายามสงบใจค่อยๆ พลิกเปิดหน้าปก แล้วเริ่มอ่านตำรานักปราชญ์

“ตำรานักปราชญ์”
การเดินทางที่จะทำให้คุณเป็นยอดนักปราชญ์
ที่ประสบความสำเร็จทั้งปวง

ซาอิดผู้หมายมันจะเป็นยอดนักปราชญ์
เจ้าจงเรียนรู้ทุกอย่างจากการเดินทาง
เพื่อทำให้หนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์เกิด

ปฐมบท เริ่มต้นการเดินทาง

วันนั้นซาอิดตื่นเช้ากว่าปกติ

ดวงตะวันส่องแสงสว่างจ้าต้อนรับวันใหม่ วันนี้เป็นวันเกิด
อายุครบ 14 ปีของซาอิด

ซาอิดให้อาหารนกตัวเล็กในกรง แล้วรีบไปหาจามิสที่ฝาฟืน
อยู่นอกบ้าน

“อรุณสวัสดิ์ครับ ปู”

“อรุณสวัสดิ์ ซาอิด มีอะไรหรือ ถึงได้ตื่นเช้ากว่าปกติ”

“ปูลืมไปแล้วหรือครับว่าวันนี้เป็นวันอะไร”

“ไม่ได้ลืม วันนี้เป็นวันเกิดของแก อายุครบ 14 ปีใช่ไหมล่ะ”

“ปูบอกว่าจะให้ของขวัญชิ้นสำคัญที่จะเปลี่ยนชีวิตผม จำได้
หรือเปล่าครับ”

“อ้อ ไม่ต้องห่วง ปูเตรียมไว้แล้ว ถ้าแกทำงานช่วงเช้าเสร็จ
เมื่อไรก็มาที่ห้องปูนะ”

ซาอิดฟังยังไม่ทันจบก็รีบวิ่งแจ้นเข้าไปในบ้าน

เขาทำงานต่างๆที่เป็นกิจวัตรประจำวันอย่างจัดเตียง ทำความ
สะอาดบ้าน ตักน้ำที่ลำธารใกล้ๆ เสร็จเร็วจนน่าตกใจ

เมื่อจามิสฝาฟืนเสร็จแล้วกลับมากที่ห้องก็เจอซาอิดรออยู่ในห้อง
เรียบร้อยแล้ว

“หึ ๆ ๆ มาเร็วจังนะ แต่ก็ดีแล้ว”

จามีลพูดพร้อมค่อย ๆ หย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้โยกไม้ตัวเก่า เขาเริ่มพูดหลังจากรอจนเสียงเก้าอี้เสียดสีกับพื้นหยุดดังเอี๊ยดอ๊าด

“เอาละ วันนี้แกอายุ 14 ปีแล้ว รู้หรือเปล่าว่าหมายความว่าอะไร ช่วงเวลาที่แกจะได้ออกเดินทางและตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรมาถึงแล้ว”

“เดินทางหรือครับ หมายความว่าอย่างไร ผมเติบโตมาที่นี่และมีงานต้องทำ...”

“ฟังก่อน คนเราน่ะนะไม่ช้าก็เร็วต้องออกเดินทาง เป็นการเดินทางเพื่อกำหนดเส้นทางชีวิตของตัวเอง แกกำลังคิดว่าอยากจะใช้ชีวิตแบบไหนอยู่ใช่ไหม”

ซาอิดยกนิ้วชี้ข้างซ้ายแตะจมูก คิดแวบหนึ่งก่อนตอบ

“ผมไม่รู้ว่าตัวเองอยากทำอะไรและจะทำได้ยังไง แต่ที่แน่ ๆ คือผมอยากมีความสุข อยากมีชีวิตที่ดีและมีความสุขทุกวัน ถ้าได้มีชีวิตแบบนั้นก็คงจะดีจริง ๆ นะครับ”

“นั่นสินะ ปูคิดอยู่แล้วว่าแกน่าจะคิดแบบนั้น ปูเลยจะมอบ ‘การเดินทางเพื่อเป็นยอดนักปราชญ์’ ให้แกเป็นของขวัญ”

ซาอิดลั้งเล เขาเคยคิดว่าในโลกมีอาชีพต่างๆ มากมาย และเขาจำต้องเลือกทำอาชีพใดอาชีพหนึ่งในนั้นเพื่อเลี้ยงชีพ แต่ไม่เคยรู้จักอาชีพที่เรียกว่า “นักปราชญ์” มาก่อน

“ยอดนักปราชญ์หรือครับ”

“ใช่แล้ว”

จามีลลุกขึ้นแล้วเดินไปหาซาอิด ใช้มือโอบไหล่เขาไว้พร้อมประคองให้ลุกขึ้นกลางพูดต่อ

“ถ้าแกได้เป็นยอดนักปราชญ์ ชีวิตจะเป็นไปตามที่ใจคิด ทุกสิ่งในชีวิตจะเข้าข้างแก แกจะได้ทุกสิ่งที่ปรารถนา ประสบความสำเร็จ และมีความสุขได้ทุกวันอย่างที่แกต้องการ ไม่ใช่แค่นั้นนะ ผู้คนรอบข้างแกก็จะสำเร็จและมีความสุขด้วยเช่นกัน”

ทั้งสองเดินมาถึงประตูห้องตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

“เฮลละ ไปเตรียมตัวซะ”

“เอ๊ะ ตอนนี่เลยหรือครับ”

“ใช่ ต้องเริ่มตั้งแต่ตอนนี้ จงคิดให้ดี ๆ ถ้าแกไม่ยอมออกเดินทาง วันนี้จะขลุกอยู่ในห้องจนถึงเที่ยงก็ได้ แต่ถ้าแกอยากเดินทาง จงเตรียมตัวให้พร้อมแล้วกลับมาที่ห้องนี้อีกครั้ง ฟังนะ จงจำให้ขึ้นใจ คนเราไม่ช้าก็เร็วต้องออกเดินทางเพื่อกำหนดเส้นทางชีวิตของตัวเอง และการได้เป็นยอดนักปราชญ์คือการยืนยันว่าแกจะได้รับความสำเร็จทั้งปวง”

จามิสว่าแล้วค่อย ๆ ผลักซาอิดออกไปนอกห้อง จากนั้นก็ปิดประตู

ซาอิดยืนตัวแข็งที่อึดด้วยความอึ้งอยู่นอกห้องคนเดียว

หลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ซาอิดก็กลับมาเฝ้าหน้าประตูบ้านเดิมอีกครั้ง

เขาลังเลว่าควรจะทำอย่างไรดี เขาแต่คิดว่า “ทำอย่างไรดี” ขณะเก็บข้าวของที่จำเป็นในการเดินทาง พอรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองตัดสินใจได้แล้วว่าจะลงไปดู

ถ้าถามว่าทำไมตัดสินใจแบบนั้น เขาก็บอกเหตุผลไม่ได้ด้วยความที่เขาก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่แน่ใจว่าจะไปและมาเฝ้าอยู่ตรงนี้แล้ว

ตอนนี้คือโอกาสเดียวที่พอจะถอยหลังกลับได้

เด็กหนุ่มคิดแบบนั้นขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่ความคาดหวังของเขา
ยิ่งใหญ่กว่าความกังวลที่จะต้องออกเดินทาง

ซาอิดจึงตัดสินใจเคาะประตู

“ปู้ ผมเข้าไปนะครับ”

พอเปิดประตูก็เห็นจามิสยื่นเอามือไปพลหลังนั่งอยู่กลางห้อง

“มาแล้วหรือ ซาอิด นั่งลงก่อนสิ”

ซาอิดเพียงนั่งลงตามที่จามิสบอกโดยไม่พูดอะไร

“แกมาที่นี่อีกครั้ง หมายความว่าตัดสินใจออกเดินทางสินะ
เตรียมใจพร้อมแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“ดี นี่คือของขวัญจากปู้”

จามิสว่าแล้วยื่นหนังสือเล่มหนึ่งให้ซาอิด

หน้าปกหนังสือทำด้วยไม้ มีชื่อสลักว่า *ตำรานักปราชญ์*
กลางปกมีช่องบุ่มรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

“นะ...นี่อะไรครับ”

ซาอิดกรีดกระดากในหนังสือดูก็พบว่าไม่มีอะไรเขียนไว้ เป็น
หน้ากระดาษว่างเปล่า

“นี่คือตำรานักปราชญ์ อย่างที่แกเห็นว่าข้างในไม่มีอะไรเขียน
ไว้เลย แกต้องเดินทางและทำให้เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์”

“ผมต้องเขียนเรื่องราวหรือครับ”

“ไม่ใช่ ไม่ต้องเขียน เมื่อแกได้เรียนรู้มันจะปรากฏขึ้นจนเต็ม
หน้ากระดาษ แกแค่เรียนรู้อย่างเดียวก็พอ”

“เรียนรู้หรือครับ”

“ใช่ ฟังนะ แกจงตั้งใจฟังสิ่งที่ปู่จะบอกต่อไปนี้ แกต้องออกเดินทางไปพบนักปราชญ์ทั้งเก้า และเรียนรู้คำสอนที่ช่วยให้แกได้เป็นยอดนักปราชญ์จากนักปราชญ์แต่ละคน นักปราชญ์แต่ละคนจะมีสิ่งนี้คนละชิ้น”

ชายชราค่อย ๆ ล้วงวัตถุเรืองแสงสีชาวนวลชิ้นเล็ก ๆ ออกมาจากในอกเสื้อ

“จิ๊กซอว์หรือครับ”

“ใช่แล้ว นักปราชญ์จะมอบสิ่งนี้ให้แก เพื่อยืนยันว่าแกได้เรียนรู้คำสอนเพื่อเป็นยอดนักปราชญ์ เมื่อแก่นำจิ๊กซอว์ใส่ลงในช่องตรงหน้าปก คำสอนที่แกได้เรียนรู้ทั้งหมดจะปรากฏในหนังสือเล่มนี้ และเมื่อแกได้จิ๊กซอว์จากนักปราชญ์ทุกคนจนครบเก้าชิ้น ตำรานักปราชญ์จะเสร็จสมบูรณ์ และแกจะได้เริ่มต้นใช้ชีวิตในฐานะยอดนักปราชญ์ผู้ได้รับความสำเร็จทั้งปวง”

“สรุปว่าผมแค่ออกเดินทาง เจอนักปราชญ์ทั้งเก้าและรับจิ๊กซอว์จากพวกเขาใช่ไหมครับ”

“ใช่ แต่จงจำไว้ว่าตำรานักปราชญ์ไม่ใช่สมบัติของแก มันเป็นของนักปราชญ์คนที่เก้า ซึ่งก็คือนักปราชญ์คนสุดท้าย ฉะนั้นแกต้องคืนจิ๊กซอว์ที่ได้มาจากนักปราชญ์ทั้งแปดคนก่อนหน้าให้นักปราชญ์คนที่เก้า”

“เดี๋ยวนะครับ ผมต้องคืนหรือ อุตุสำรทำให้หนังสือเสร็จสมบูรณ์ แต่ไม่ได้เป็นเจ้าของหรือครับ...”

“ไม่ต้องห่วงนะ ซาอิด เนื้อหาในหนังสือจะอยู่ในหัวแก แกไม่ได้ออกเดินทางเก็บสะสมจิ๊กซอว์เพื่อให้นักปราชญ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ และเป็นของแก แกออกเดินทางเพื่อได้รับ ‘วิชาน์’ ต่างหากล่ะ”

“วิชั่นหรือครับ”

“ใช่ วิชั่น เมื่อแก้ไขจิ๊กซอว์เก้าชิ้นลงในช่องนี้ วิชั่นจะฉายบนจิ๊กซอว์ที่ต่อเสร็จสมบูรณ์เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส แกะจะได้รับปัญญาในฐานะยอดนักปราชญ์และได้รับการชี้แนะว่าควรจะใช้ชีวิตแบบใด นั่นคือวิชั่น เป้าหมายสำคัญที่สุดของการเดินทางนี้คือการได้วิชั่น แต่ว่ามีสิ่งหนึ่งที่ต้องระมัดระวัง ไม่ว่าจะเข้าใจคำสอนถูกต้องหรือไม่ แต่เมื่อนักปราชญ์ทุกคนมอบคำสอนเสร็จแล้วก็จะยื่นจิ๊กซอว์ให้แก่ หมายความว่าถึงอย่างไรแกก็จะได้รับจิ๊กซอว์ ไม่ว่าจะได้เรียนรู้อะไรหรือไม่ แต่นักปราชญ์คนสุดท้าย ซึ่งก็คือนักปราชญ์คนที่เก้า ไม่ทำแบบนั้น นักปราชญ์คนสุดท้ายเป็นเจ้าของหนังสือเล่มนี้ เขาจะมอบจิ๊กซอว์และให้แก่ได้เห็นวิชั่นก็ต่อเมื่อเขาอ่านตำรานักปราชญ์ที่แกเรียนรู้มาและตัดสินใจว่าแกมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นยอดนักปราชญ์ผู้ได้รับความสำเร็จทั้งปวงหรือไม่ สรุปว่าแกะจะได้รับวิชั่นหรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับว่าแกได้เรียนรู้อะไรมา”

“งั้นก็หมายความว่า การเดินทางยาวนานอาจสูญเปล่าใช่ใหมครับ”

“ทำนองนั้นแหละ แต่แกไม่ต้องกดดันตัวเองมากนัก ไม่ต้องกลัวนะ นักปราชญ์ทุกคนพร้อมต้อนรับแก และจะมอบคำสอนแบบเข้าใจง่ายให้แก่ แกเตรียมใจพร้อมเรียนรู้จะต้องได้ความรู้ติดตัวแน่นอน จงเชื่อมั่นในตัวเอง ซาฮิด ไม่ต้องกลัว แกทำได้อยู่แล้ว”

ซาฮิดนิ่งเงียบ บอกตัวเองซ้ำ ๆ ว่า “ไม่เป็นไร” เพื่อรวบรวมความกล้าที่จะออกเดินทาง

“เอาละ ปู่จะแสดงพลังมหัศจรรย์ของหนังสือเล่มนี้ให้คุณ เพื่อให้แกกล้าขึ้น จงวางมือซ้ายบนหนังสือเล่มนี้แล้วตัดสินใจ จงตัดสินใจ

ออกเดินทางอย่างมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว”

ซาอิดตั้งใจจิตภavana ไปเรื่อย ๆ

ทันใดนั้น เด็กหนุ่มก็เห็นประกายแสงเล็ก ๆ เป็นสายถูกดูดเข้าไปในหนังสือที่มือซ้ายของเขาทาบทับไว้ เขารู้สึกว่าตำรานักปราชญ์ร้อนผ่าวเลยชักมือออก

“ลองเปิดดูข้างในอีกทีสิ”

ซาอิดพลิกเปิดหน้าปกตามที่จามิสบอก หน้ากระดาษที่เมื่อครู่นี้ไม่มีอะไรเขียนอยู่กลับปรากฏตัวหนังสือดังนี้

“ซาอิดผู้หมายมั่นจะเป็นยอดนักปราชญ์

เจ้าจงเรียนรู้ทุกอย่างจากการเดินทางเพื่อทำให้หนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์เกิด”

“เตรียมตัวพร้อมแล้วสินะ”

จามิสเอ่ยอย่างพึงพอใจ

ซาอิดตะลึงกับหนังสือพิศวงอยู่ครู่หนึ่ง เขาพูดด้วยความปลื้มปิติและใจเต็นแรงขึ้นทุกทีว่า “ครับ ผมจะกลับมาในฐานะยอดนักปราชญ์ให้ได้ครับ”

ซาอิดตาเป็นประกาย

“เอาละ ได้เวลาที่แกต้องออกเดินทางไปพบนักปราชญ์คนที่หนึ่งแล้ว...”

“ไม่รู้ไหมครับว่า ผมจะไปพบนักปราชญ์คนที่หนึ่งได้ที่ไหน”

“เฮ้ ซาอิด แกลืมสิ่งที่ปู่ให้ดูไปแล้วหรือ”

จามีศหยิบจับจิกซอร์เรื่องแสงสีขาวนวลในอกเสื้อขึ้นมาแล้วชูให้
ซาอิดดูอีกครั้ง

“เอ๊ะ หมายความว่า...”

“ใช่ ปู่คือนักปราชญ์คนหนึ่งที่หนึ่ง”